

bestemmelsen alligevel og har endnu ikke kunnet føre den ud i livet.

Jeg synes, at det er dumt at begå den samme dumhed en gang til. Og jeg siger, at jeg synes, man skal lære af sine fejl.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jamen det var jo herlig ukonkret. Der er ikke nogen anvisning af, hvad det er for nogle ting, man finder bekymrende, og hvad det er, man påstår der ikke kan lade sig gøre. Det er bare en generel modstand. Og det er stadig væk en henvisning til 2002.

Kan fru Line Barfod dog ikke bare pege på de seks-syv pinde, som står i fremsættelsen til lovforslaget, og uden en masse henvisninger til 2002? Hvad er det i de seks-syv konkrete dele af det her lovforslag, som Enhedslisten er så inderlig imod? Hvad er det konkret i det her lovforslag, som Enhedslisten har noget imod?

Kl. 21.20

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det har været fremme mange gange under debatten. Jeg kan gerne gentage det.

Telekommunikationsindustrien peger på, at der er en del af det, der er foreslået her, som ikke kan gennemføres i praksis. Jeg synes, det er dumt at vedtage noget, som de, der skal gennemføre det, siger ikke kan lade sig gøre, nøjagtig ligesom man gjorde i 2002. Jeg synes, man skulle lære af sine fejl.

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Indledningsvis vil jeg gerne tilslutte mig de overordnede betragtninger, som justitsministeren kom med ved det foregående lovforslag.

Det er jo fuldstændig rigtigt, at det, vi behandler her i dag om terrorlovgivningen, er en helhed, som hr. Magnus Heunicke også så præcist sagde det. Tingene hænger selvfølgelig sammen, men derfor er der alligevel en arbejdsdeling, og det giver mig anledning til at sige, ikke mindst i relation til fru Line Barfods sidste bemærkninger her, at det er lidt svært for mig at gå op og svare på ret meget af det, der er talt om, fordi det altså handler om de ting, som ifølge den arbejdsdeling, der er i den her terrorpakke, foregår i Justitsministeriet.

Og det er jo altså rigtigt, som både hr. Torsten Schack Pedersen og hr. Per Ørum Jørgensen har sagt gang på gang: Det, vi taler om i dette lov-

forslag, er det fremadrettede. Derfor kan det ikke hjælpe, at man bliver ved med at henvise til teleindustrien, for de ting, som man primært fokuserer på i høringssvaret, er jo lige akkurat dem, vi har taget ud.

Det gjorde fru Anne Grete Holmsgaard jo også opmærksom på, men det ændrer ikke ved, at med hensyn til de ting, der er blevet sagt her på talerstolen i den her debat, må jeg sige, at stort set det hele vedrører det foregående lovforslag, vi havde. Det kan ikke hjælpe, at fru Line Barfod står og ryster på hovedet, for sådan er det rent faktisk.

Jeg bliver også nødt til at sige, at det overordnede formål med hele pakken selvfølgelig er at styrke indsatsen mod terror, men det er da en selvfølge, at tingene skal være teknisk mulige.

Hvis jeg nu tager de to hovedindvendinger, der har været om høringssvarene, så har det primært været det med logningsdelen, som er taget ud, og den anden del, som især fru Anne Grete Holmsgaard er vendt tilbage til igen og igen – og også hr. Morten Helveg Petersen en enkelt gang, tror jeg – nemlig det her med mobiltelefoner og stedfæstelsen.

Der kan jeg sige til fru Anne Grete Holmsgaard, at det jo er rigtigt, hvilket der også blev refereret til i SF's ordførertale, at der er stillet en lang række spørgsmål i forbindelse med de møder, vi har haft i telefonligningskredsen. Et af de spørgsmål går lige akkurat på det forhold. Det er spørgsmål 20, og jeg tillader mig at citere, da det nu har været fremme i debatten flere gange. Der står nemlig i det svar, som vi afgav, og hvis jeg husker ret, så var det netop fru Anne Grete Holmsgaard, der stillede spørgsmålet:

Af justitsministerens forslag fremgår det, at det er hensigten, at en tændt mobiltelefon skal kunne stedfæstes, og af L 219 – det lovforslag, vi behandler nu – at udstyr og systemer skal være indrettede, så det kan lade sig gøre. I forbindelse med spørgsmålet om, hvilken teknologi der skal anvendes for at honorere dette krav, kan Videnskabsministeriet oplyse, at på baggrund af de tekniske standarder kan det lade sig gøre at indrette et mobiltelefonnet, således at det ved særlig signalering er muligt at stedfæste en tændt mobiltelefon, der ikke er i aktiv anvendelse af brugeren. Stedbestemmelsen er baseret på en særlig form for kommunikation mellem mobiltelefonnettets basisstationer og mobiltelefonen.

Også denne del vedrører Justitsministeriets del, men det var bare for at give det svar, som vi har givet tidligere. Men det ændrer ikke ved,